

Единъ день занесли тази и други саксии въ едно много красиво здание. Таванътъ билъ високъ, стѣнитѣ били съ хубави картини, подътъ билъ отъ мраморъ, а прозорцитѣ голѣми и много свѣтли. Ето следъ малко отъ върха на туй здание се чулъ чудесенъ звукъ:

Бимъ, бамъ, бумъ!

Бимъ, бамъ, бумъ!

Голѣмитѣ тежки врати се отворили и въ това чудесно здание почнали да влизатъ много хора — все чисти и хубаво облѣчени. Парчето глина не можело да се разбере, какво е това мѣсто. Да не би пъкъ това да е двореца на царя! Най-после се решило и попитало саксията, която била до него.

— Не знаешъ ли — отговорила другата саксия, нима не знаешъ, че туй е най-хубавата черква въ града? Ето следъ малко и царътъ ще дойде тука. Днесъ е Великдень, най-веселиятъ празникъ, и ти, и азъ сме донесени тука да окрасимъ черквата за тоя день. Въ тебе расте великденското цвѣте — бѣлиятъ кремъ. Не виждашъ ли, какъ всички те гледатъ и се радватъ на хубавитѣ ти бѣли цвѣтове съ жълти тичинки като злато? Чуй, какъ хубаво пѣе хорътъ. Великдень, Великдень е днесъ, затуй сме ние тука“.

— Колко, колко съмъ благодарна, — казало парчето глина, — че не ме направиха нито ваза за царската трапеза, нито чения за царицата, нито чаша за принцесата, а проста обикновена саксия, въ която да расте такъва красиво цвѣте, на което и царътъ и другитѣ да се радватъ на тоя веселъ день — Великдень!“

Отъ английски: Пенка Касабова.